

Så vi støtter lovforslaget vedrørende disse tre landområder.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal sige, at Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig de her dobbeltbeskatningsaftaler, ligesom vi plejer at gøre med den slags. Det er væsentligt at have dem for at få tingene til at fungere.

Jeg har det ligesom hr. Aage Frandsen: Om de giver overskud eller underskud, bekymrer vi os ikke så meget om, for det skifter over tid. Der er overskud med ét land og underskud med et andet land, og det er måske anderledes om 5 år, så det kan vi ikke tage os af. Vi skal have den internationale verden til at fungere på det område her.

Så vi tilslutter os fuldt ud.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil gerne sige tak for en positiv modtagelse af disse forslag. Jeg mener, det er vigtigt for den internationale samhandel, at vi bidrager til den her udvikling.

Jeg har forstået, at der er et enkelt parti, der vil have lejlighed til at fordybe sig lidt mere i problemstillingen under udvalgsarbejdet. Det deltager jeg naturligvis gerne i og ser frem til en forhåbentlig positiv modtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 97: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 6/2 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

L 97 omhandler en ændring af ligningsloven, således at der i fremtiden bliver skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger. Skattefriheden skal gælde, uanset om arbejdsgiveren betaler direkte for behandlingen eller via en forsikringsordning.

Lovforslaget er en udvidelse af den eksisterende ordning med skattefrihed for arbejdsgiverbetalt alkoholbehandling til en ordning, hvor arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger er skattefrie for arbejdstager.

Der findes i lovforslaget et krav om lægehenvisning til behandling, og behandlingen kan f.eks. være i forbindelse med sygdom, ulykke, psykiske lidelser eller sygdomsforebyggelse.

Venstre støtter helhjertet regeringens lovforslag, da vi mener, det er et vigtigt skridt mod et fleksibelt og mindre stift sundhedsvæsen i Danmark.

Kl. 15.20

Der er efter vores mening flere fordele ved forslaget: Det vil være til gavn for den enkelte arbejdstager, som hurtigere kan blive behandlet og derved kan spares for mange store gener og kan komme hurtigere tilbage på arbejdsmarkedet. I mange tilfælde kan en hurtig behandling også forhindre en direkte invalidering og dermed udstødelse fra arbejdsmarkedet.

At arbejdstageren kan vende hurtigere tilbage til arbejdet, er også en stor fordel for arbejdsgiveren, og det vil samtidig øge arbejdsgiverens vilje til at påtage sig et socialt ansvar.

Sidst, men ikke mindst, vil lovforslaget være en stor gevinst for samfundet, som dels sparer penge til sygedagpenge, dels opnår mere fri kapacitet på de offentlige sygehuse.

Så jeg kan anbefale forslaget.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ordføreren brugte formuleringen, at der var tale om en udvidelse af bestemmelserne for skattefri alkoholbehandling, og det er jeg helt enig i, men jeg vil gerne spørge ordføreren, om der er tale om andre udvidelser i forbindelse med det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er også til Venstres ordførers bemærkning om, at det lovforslag, vi behandler nu, er en ud-

videlse af den nuværende ordning omkring alkoholafvænnning.

Der er dog nogle ændringer, bl.a. at man nu kan vælge enkelte medarbejdere, at det ikke længere er et krav, at det, hvis man skal tilbyde sygdomsbehandling, skal indgå som en generel del af personalepolitikken og dermed være en ret for alle ansatte på virksomheden. Det kunne jeg godt tænke mig at få Venstres kommentar til.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg betragter det som en væsentlig og meget afgørende ting, at denne skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger fremover ikke kun skal omfatte alkoholbehandling, og det er jo en udvidelse af den pågældende ordning.

Så jeg imødeser gerne, at vi når frem til at blive enige om dette forslag. Jeg synes, det er et skridt på vejen til at give virksomhederne mulighed for at påtage sig et socialt ansvar, og man hindrer, at mennesker tilbringer unødigt lang tid på sygedagpenge.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Vi kan være – og det vil vise sig senere, at vi er det – uenige i, om denne udvidelse er fornuftig eller ej, men jeg synes også, at Venstres ordfører skulle sige, at der er tale om en indskrænkning.

Der er tale om en indskrænkning ved, at det nu bliver muligt for et firma, en virksomhed, alene at have denne politik i forhold til nogle bestemte medarbejdere, hvor der hidtil, når det drejede sig om alkoholafvænnning, var tale om, at det var en del af en samlet personalepolitik, sådan at det ikke kun var direktøren, der var omfattet, men også andre, eller rettere sagt: *Alle* skulle være omfattet.

Derfor er der i høj grad tale om en indskrænkning – hvis man endelig vil det – og når det drejer sig om alkoholafvænnning, er det klart, at det er en svækkelse af det, vi kender i øjeblikket i forhold til ganske mange mennesker.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må indrømme, at mit spørgsmål før var for tricky formuleret. Det, jeg jo gik efter, var, om der kun var tale om udvidelse, eller om der også var tale om indskrænkninger her.

For det er jo netop det, der er, ganske alvorlige indskrænkninger, som slet ikke stemmer overens med ordførerens udmærkede formuleringer om arbejdsgiverens sociale ansvar, som

det skulle appellere til osv. Det, ordføreren mener om det, holder jo slet ikke vand. Når man indskrænker det til, at det er nogle bestemte nøgledarbejdere, man kan gøre det for – og det er jo i virkeligheden nok det, man tænker på – så er det en meget stor ideologisk ændring.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det bekymrer mig lidt, at Venstres ordfører dels ikke havde den her del med i sit ordførerindlæg, dels ikke svarer på det. Det bekymrer mig særligt, fordi det jo faktisk er et brud med, hvad Venstre tidligere har ment. I beslutningsforslag nr. B 9 fra oktober skriver Venstre og De Konservative, som har fremsat det forslag: »princippet om lighed i ordningen er helt essentielt. Arbejdsgiverne kan ikke dele virksomhedens ansatte op i et A- og B-hold«.

Men det er faktisk det, regeringen fremsætter forslag om nu, derfor bliver vi nødt til at have et svar fra venstre på lige nøjagtig den problemstilling.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Dette forslag er efter min opfattelse en klar forbedring og også en klar forbedring af arbejdsgivernes mulighed for at påtage sig et socialt ansvar. Nu omhandler det ikke kun alkoholbehandling i fremtiden, men det omhandler sygdomsbehandlinger i almindelighed. Det synes jeg er et væsentligt skridt på vejen, og jeg appellerer til, at virksomhederne påtager sig dette sociale ansvar og lader det omhandle en del af alle virksomhedens medarbejdere.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg forstod godt hr. Hans Andersens måde at udtrykke det på, nemlig ved at sige: »Jeg appellerer til«, men hvorfor skal de mennesker, som eventuelt er optaget af det, og som f.eks. tidligere har haft muligheden i forbindelse med alkoholbehandling, nøjes med en appel? Hvorfor siger man ikke til skatteministeren: Jamen det skal da gælde alle; hvis det skal gælde én, skal det gælde alle?

Det hjælper ikke rigtig noget at sige til virksomhederne: Vi appellerer til jer om at gøre sådan og sådan. Så har man ikke noget retskrav på det. Derfor er det egentlig bedst at sige til skatte-

ministeren, at der her er en urimelighed i den måde, som dette her lovforslag er skruet sammen på – hvis man altså vil have den her lov.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Vi får ikke rigtig noget svar på, hvorfor Venstre har ændret holdning fra, at det i oktober var helt essentielt, at man ikke kunne dele ansatte op i A- og B-hold, mens det nu faktisk er en væsentlig del af det, regeringen fremlægger. Jeg synes ikke, vi har fået noget svar.

Jeg synes også, at jeg ud fra det, Venstres ordfører siger i dag, må minde Venstres ordfører om, at i Venstres finanslovpælg fra efteråret 2001 – altså før valgkampen – fandt Venstre anledning til at skrive meget klart: »Venstre ønsker ikke et forsikringssystem til at finansiere det danske sundhedsvæsen.«

Hvorfor er det så, at Venstre og regeringen ønsker at give incitamentet til netop en udvikling hen imod større forsikringsfinansiering af det danske sundhedsvæsen, når det nu ikke er den udvikling, man ønsker sig?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er væsentligt at få iværksat denne ordning og give virksomhederne mulighed for at påtage sig netop det ansvar, det er. Man kan gøre det på mange måder, men jeg synes, vi går et væsentligt skridt i den rigtige retning med dette lovforslag, netop ved at give virksomhederne mulighed for at sige: Her i virksomheden vil vi påtage os et ansvar og etablere denne forsikringsordning eller betale for den enkelte.

Omkring det med sygedagpenge: Jeg synes, det er væsentligt, at flest muligt er i arbejde og ikke går på sygedagpenge, og det synes jeg dette lovforslag kan bidrage til.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Aage Frandsen, og derefter ønsker formanden at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det ændrer jo ikke ved, at man har ændret i forhold til gældende lovgivning for dem, der vil have alkoholbehandling, ved at sige, at nu er det ikke en del af en samlet personalepolitik, nu kan virksomheden udvælge de personer, som man måske synes er nøglemedarbejdere, eller hvor

man synes, at de er så vigtige for firmaet, at man kun tager dem og giver dem en mulighed. Derimod har alle de andre ikke den mulighed.

Det er jo altså også, som fru Sandy Brinck sagde før, i modstrid med, hvad Venstre sagde lige før folketingsvalget i forbindelse med oplægget til finansloven og i forbindelse med, at man fremsatte et forslag i Folketinget i 1. samling i dette folketingsår.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernerse (S):

Jeg vil godt spørge hr. Hans Andersen fra Venstre, om ikke Dansk Industri beskriver lysende klart, hvad det her går ud på. Lad mig citere fra Dansk Industris høringsvar:

Kl. 15.30

»Vi har især noteret os med tilfredshed, at skattefriheden ikke gøres betinget af, at alle medarbejdere skal være omfattet af samme behandlingstilbud.«

Det vil altså sige, at Dansk Industri siger: Vi er tilfredse med, at vi kan vælge dem, som vi synes det er mest interessant at behandle, og så springer vi alle de andre over.

Lad mig også nævne videre, at i det samme bilag skriver Dansk Industri om alkoholfævnning, der jo i dag forudsætter, at alle er med:

»Vi kan derfor også støtte, at betingelsen om samme tilbud til samtlige medarbejdere udgår af reglerne om skattefri alkoholfævnning.«

Jeg synes, det her så præcist viser forskellen på Venstre og De Konservative og oppositionen, så tydeligt viser, at man siger hos Venstre: Lad os bare give skattefrihed til dem ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja, tak for det.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Forskellen er jo, at nu har man i 9 år ikke gjort noget i regeringen, og nu kommer vi med et forslag, der gør, at arbejdsgiverne kan påtage sig et socialt ansvar og netop sørge for, at arbejdstagerne er mindst mulig tid på sygedagpenge, og den pågældendes familie kan også få et aktivt udbytte af det her. Det synes jeg er et væsentligt skridt på vejen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg har meddelt, at jeg ønsker at gå videre i ordførerrækken, for der er ikke tilført noget nyt.

Sandy Brinck (S):

Det må jeg så se om jeg kan.

Med dette lovforslag bryder regeringen med grundlæggende principper i dansk sundhedspolitik. Sygdomsbehandling skal ifølge regeringen ikke længere være noget, man får på baggrund af, hvor syg man er, nej, regeringen indfører nu, at sygdomsbehandling afgøres af, hvor heldig du er, og hvor værdifuld du er for din arbejdsgiver.

Dette lovforslag indfører ikke alene et A- og B-hold i sundhedsvæsenet, nej, regeringen indfører nu et A-, B- og C-hold. Og hvordan det? Jo, når du er syg, ønsker regeringen, at du springer køen til behandling over, hvis du altså er så heldig, at din arbejdsgiver vil betale for det.

Det kræver jo selvsagt, at du har et arbejde. Det vil sige, at pensionister, arbejdsløse, børn og studerende bliver skubbet bagest i køen. Derudover kræver det, at din arbejdsgiver vil betale for lige nøjagtig *din* behandling. Regeringen ophæver nemlig kravet om, at hvis en virksomhed tilbyder sygdomsbehandling, skal det være til alle ansatte. Det vil sige, at en virksomhed kan vælge nøjagtig de ansatte, den vil.

Hvornår og hvor du får behandling for din sygdom, kommer i fremtiden til at afhænge af arbejdsgiverens vurdering af din nytte for virksomheden, ikke af, hvor syg du er. Kan du forholdsvis let erstattes af en anden ufaglært eller almindelig faglært arbejdskraft, eller er du højt specialiseret og svær at erstatte i sygdomsperioden? Det er det, der afgør, om du springer køen over – et logisk argument, hvis man er arbejdsgiver, men et dybt usympatisk grundlag at bygge sin sundhedspolitik på. Det er en syg tankegang, som vi desværre nok ikke kan tilbyde behandling for.

Regeringen vil altså have et A-hold, som er de medarbejdere, som virksomheden kalder nøglemedarbejdere, direktøren og andre ledende medarbejdere, et B-hold, som er de øvrige ansatte, som har *chancen* for at få tildelt en behandling af arbejdsgiveren for noget, og så et C-hold, som ikke har nogen som helst chance for at springe køen over, men tværtimod bliver skubbet bagest i køen, fordi de slet ikke er på arbejdsmarkedet.

Når Venstre slog til lyd for, at det var tid til forandring, glemte Venstre vist at fortælle, at Venstre ønsker at bryde den lige adgang til sygdomsbehandling, og at man som regeringsparti oven i købet vil give statstilskud til at plukke de heldige ud af køen. Det sagde de ikke. Nej, de

sagde faktisk lige det modsatte. Venstre og Det Konservative Folkeparti skrev i deres tidligere forslag fremsat her i Folketingssalen i oppositionstiden:

»Arbejdsgiverne kan ikke dele virksomhedens ansatte op i et A- og B-hold, således at kun enkelte medarbejdere omfattes af ordningen.«

Det står i det beslutningsforslag, som skatteministeren i øvrigt nu selv henviser til, til trods for at det er nøjagtig det, VK-regeringen nu gør.

Dette lovforslag viser med al tydelighed, at regeringen ønsker et Forsikringsdanmark, og at regeringen ikke ser noget problem i en ulige adgang til sundhedsvæsenet.

Man kan jo være enig eller uenig, men vi plejer alle sammen gerne at ville vide, hvad sådan noget koster. Med hensyn til det her lovforslag ved vi det dybest set ikke. Skatteministeren tænker på et tal og skriver så i bemærkningerne, at der er stor usikkerhed om det skøn. Og det undskyldes så med, at der ikke findes statistik. Se, det er jo en god grund, men så kan det undre, at skatteministeren ikke er voldsomt interesseret i at få noget statistik, som vi så i fremtiden kan budgettere ud fra.

Kl. 15.35

Jeg vil gerne sige til skatteministeren, at her er jo en oplagt mulighed for at sige: Nu vil jeg bevise, at Socialdemokraterne står og vrøvler i den sag. Sjovt nok har skatteministeren ikke lyst til at lave den dokumentation.

Vi er ved at lave et hul i statskassen. Vi ved bare ikke, hvor stort det er, og regeringen har såmænd heller ikke tænkt sig at følge udviklingen nøje og afdække, hvor mange penge fra fællesskassen som bruges på det, og da slet ikke, hvem det er, der egentlig får gavn af dette gode. Man kan ikke just påstå, at det er at have styr på statens finanser.

Det her forslag er uansvarligt, dybt usympatisk, og det har ikke Socialdemokratiets støtte.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Fru Colette Brix som ordfører. ... Undskyld, hr. Hans Andersen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge ordføreren for Socialdemokratiet: Hvad er den afgørende forskel på – som jeg opfatter det – at det kun skal være alkoholbehandling, man skal have skattefrihed for, at der ikke skal være skattefrihed for en række andre behandlinger, det her med, at man ikke skal gå

på sygedagpenge, og at virksomheden kan gå ind og sørge for, at den pågældende medarbejder kommer meget hurtigt i arbejde igen? Hvorfor er det kun alkoholbehandling, Socialdemokratiet synes der skal være skattefrihed for?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil lige se, om der er flere, der vil have ordet nu. (Ophold). Det er der ikke. Så er det fru Sandy Brinck.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu har vi haft en lang debat om netop det der med at kunne plukke i ansatte. Det er den store forskel fra alkoholafvænningen, at der havde vi faktisk et krav om, at det skulle indgå i den generelle personalepolitik.

Men lad mig nævne et andet forhold, som vi slet ikke har diskuteret indtil videre, og det er, at med alkoholafvænningen er der faktisk også en mulighed for, at fagforeninger og pensionskasser kan gå ind og tilbyde det samme, hvis man nu skulle være så uheldig og være på en arbejdsplads, hvor arbejdsgiveren ikke har lyst til at betale alkoholafvænningen.

Så der er altså væsentlige forskelle, og til Venstres ordfører vil jeg godt sige: Hvis nu det var sådan, at Venstre troede på sin egen sundhedspolitik, ville det her forslag jo slet ikke være interessant.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Colette Brix som ordfører.

Colette L. Brix (DF):

Jeg skal hermed på Dansk Folkepartis vegne tilkendegive, at lovforslaget har et principielt rigtigt sigte, nemlig at forøge den generelle velfærd, samtidig med at virksomhederne påtager sig et større socialt ansvar, og det skal så i det her tilfælde ske ved at gøre sundhedsbehandlinger, som arbejdsgiveren betaler for sine medarbejdere, skattefri.

Når det er sagt, skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg betragter det som lidt af et forsøg. Det gør jeg, fordi konsekvenserne af en gennemførelse af forsøget er lidt usikre. Her tænker jeg ikke alene på de økonomiske konsekvenser, og jeg vil her gerne rose ministeren for ikke at lægge skjul på det i lovforslaget. Sådan sagt på jævnt dansk er det simpelt hen ikke muligt for nogen at sige noget ædrueligt om, hvad en gennemførelse af dette forslag vil komme til at koste. Der opereres

med 25-35 mio. kr. fra det offentlige i nettopprovenutab pr. år. Men forudsætningerne for, at de tal holder, er mange og lidt usikre. Det lægges der heller ikke skjul på, og det synes jeg ministeren – som allerede nævnt – skal have ros for.

Det er så også o.k., at vi her i Folketinget laver nogle forsøg, som har til formål at øge den generelle velfærd; men når vi laver forsøg, synes jeg også, at vi skal anerkende, at det altså er forsøg, således at vi efter en periode pålægger os selv at efterprøve, om det nu også er lykkedes at opfylde målsætningen om en forøgelse af den generelle velfærd ved at indføre lige netop sådan en ordning.

Der, hvor jeg vil hen, er, at der i forslaget er indbygget muligheder for forskelsbehandling, som det danske samfund, som vi kender det, ikke rigtigt vil kunne holde til i længden, hvis det altså viser sig, at mulighederne for forskelsbehandling bliver anvendt på en uacceptabel måde.

Jeg tænker her ikke alene på forskellen mellem lønmodtagere og andre såsom pensionister, ledige og selvstændige, jeg tænker også på de uligheder, der kan opstå mellem forskellige grupper af lønmodtagere, herunder om en virksomhed er i stand til at håndtere den indbyggede risiko for forskelsbehandling, der ligger i, at ikke alle på virksomheden er omfattet af ordningen. Hvis hr. Hansen er omfattet af virksomhedens behandlingstilbud, hvorfor så ikke hr. Jensen? Det skal formentlig ikke have noget at gøre med anciennitet eller placering i stillingshierarkiet, eller hvad?

Kl. 15.40

Normalt er jeg ikke nogen bekymret grædekone, og jeg er derfor også indstillet på, at vi kan gøre nogle forsøg med hensyn til velfærdsforbedringer, men jeg finder altså, at der er tale om forsøg, og jeg vil derfor mene, at vi under udvalgsbehandlingen skal prøve at gennemgå de eventuelle utilsigtede virkninger, herunder også om det nu er en god idé, at vi lovgivere og andre folkevalgte såsom kommunalbestyrelsesmedlemmer fra starten kan være omfattet af ordningen. Jeg opfatter os folkevalgte som valgt for at varetage hele samfundets interesser og ikke specielle gruppers, der som oftest vil være de mest magtfulde. Ligeså mener jeg, at det vil være betænkeligt, hvis medlemmer af råd, nævn osv. umiddelbart fra starten kan være omfattet af ordningen.

Der er altså nogle problemer, der skal drøftes under udvalgsbehandlingen. Det håber jeg kan

ske, således at vi i al fald får afdækket de problemstillinger, som en gennemførelse helt bestemt vil rejse. Forsøget skulle jo nødvendigvis gå hen og ende med at være et nyt og lukrativt arbejdsområde for livsforsikringselskaberne og advokaterne, der skal leve af det og eventuelle nye sager om konflikter med f.eks. ny lovgivning.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg synes bestemt ikke, at Dansk Folkepartis ordfører var nogen grædekone. Jeg synes, det var nogle relevante spørgsmål, der blev stillet, og en relevant bekymring, som Dansk Folkeparti her gav udtryk for.

Nu er det jo ikke noget forsøg, det er faktisk et lovforslag, som regeringen har tænkt sig skal virke.

Men hvis jeg forstår bekymringen korrekt, vil jeg godt spørge Dansk Folkepartis ordfører, om Dansk Folkeparti ville støtte, hvis der kom et ændringsforslag om en registreringspligt, altså ligesom man har det med alle mulige andre personalegoder, sådan at vi får det statistiske grundlag at kunne budgettere ud fra, men også så vi ved: Hvor mange penge ryger der til det her, og hvem er det egentlig, det kommer til gode?

Jeg kunne godt tænke mig at få et svar på det meget konkrete spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Som regel er der jo en sammenhæng mellem de argumenter, man har vedrørende et lovforslag, og så den konklusion, man har til sidst: om man stemmer for eller imod det pågældende lovforslag. Det synes jeg var lidt svært at se her, for jeg fik indtryk af, at Dansk Folkeparti har tænkt sig at stemme for lovforslaget, men vil undersøge nogle bestemte ting.

Det, jeg fik indtryk af, var, at der for Dansk Folkeparti i virkeligheden var så mange negative ting ved det eksisterende lovforslag, at man i hvert fald som udgangspunkt burde have stemt imod.

For det første er det ikke et forsøg. Hvis det skal være et forsøg, skal der stå, at loven tages op til ny vurdering, eller at loven bortfalder efter 3 års forløb.

For det andet er der rent faktisk nu indbygget i det, at man kan tage hr. Hansen og ikke hr. Jensen, afhængig af om man synes, hr. Hansen er vigtigere på arbejdspladsen end hr. Jensen.

På den måde er de kritikpunkter, som Dansk Folkeparti fremfører, jo ikke tilgodeset i lovforslaget. Så medmindre der bliver et helt andet indhold i lovforslaget, bør Dansk Folkeparti sådan – vil jeg sige – vejledningsmæssigt set stemme imod, når det kommer til tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg syntes, det var en rigtig god, velformuleret ordførertale, fru Brix holdt her, med nogle meget, meget fornuftige overvejelser, som jeg fuldt ud kan deltage i.

Jeg syntes bare, det kneb en lille smule med sammenhængen imellem overvejelsen og så konklusionen. Jeg er altså lidt usikker. Jeg synes, det lød til på overvejelsen, at man faktisk ikke kunne stemme for lovforslaget, hvis der var den forskelsbehandling, at det ikke gjaldt samtlige medarbejdere på en virksomhed.

Jeg kan sådan set heller ikke forstå, hvis et af Danmarks største arbejderpartier kan gøre det – jeg ved ikke, om det er Danmarks største arbejderparti, det diskuterer man vist lidt – det ville ikke være rimeligt, at et stort arbejderparti kunne tilslutte sig den forskelsbehandling, for jeg forudsætter faktisk ikke, at det er arbejderen nede på gulvet, truckføreren, eller hvem det nu er, man vil gå ind og ofre den der sygdomsbehandling på.

Så jeg vil spørge fru Brix helt konkret: Kan man tilslutte sig lovforslaget i den udformning, som det foreligger i?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Colette L. Brix (DF):

Jeg vil gerne sige til alle de tre ordførere, at der skal slet ikke være nogen tvivl om – og det synes jeg også jeg gjorde meget ud af i min ordførertale, jeg brugte faktisk ret lang tid på det – at vi skal forsøge at skabe nogle rigtig gode ting, også for medarbejderne.

Jeg synes egentlig, at forslaget fra skatteministerens side om, at det er arbejdsgiveren, som skal betale, er rigtig godt. Men jeg kan berolige de tre ordførere med, at Dansk Folkeparti kan ikke gå ind for, at medarbejderen på gulvet ikke skal være omfattet af forslaget. Er det helt tydeligt nu? Det håber jeg.

Charlotte Dyremose (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker et stærkt offentligt sundhedsvæsen. Det lægger vi meget

stor vægt på, og derfor er vi også meget glade for, at regeringen har sat penge af til netop sundhedsvæsenet.

Det Konservative Folkeparti ønsker en offentlig, god og hurtig behandling af alle borgere. Vi ønsker en fjernelse af ventelisterne og et mere effektivt sundhedsvæsen, og regeringen har heldigvis taget skridt i den rigtige retning. Det er vi glade for, og vi ser frem til udviklingen.

Så længe vi er i den nuværende situation, ser vi dog ingen grund til ikke at give arbejdsgiveren mulighed for at få sine medarbejdere hurtigt tilbage på virksomheden. Det er et langt, sejt træk at få sat effektiviteten op i sundhedsvæsenet, og derfor er dette forslag desværre også nødvendigt. Vi så selvfølgelig allerhelst, at forslaget var helt overflødig, fordi vi ikke havde problemer med ventelister, men vi er sikre på, at i løbet af en periode med borgerlig regering skal man nok også forsøge at få løst det problem.

Foreløbig kan dette forslag være med til at hjælpe med at få ventelisterne ned, så andre mennesker også kan få en hurtigere behandling på netop de offentlige sygehuse. Samtidig vil vi gerne være med til at gøre det mere attraktivt for privatpersoner at tage et ansvar, også gerne for deres medarbejdere.

Forslaget om at gøre det muligt at lette forholdene for arbejdsgiverbetalte sundhedsydere er ikke kun godt for virksomhederne, fordi de hurtigt får arbejdskraften tilbage. Det er også godt for den enkelte, som slipper for at leve med smerte og sygdom, det er godt for andre mennesker, der kan komme hurtigere til i det offentlige system, og det er godt for samfundet, fordi vi får kortere ventelister, og fordi vi får færre udgifter til f.eks. de sygedagpenge, som ingen mennesker jo ønsker at være på.

Vi ønsker, at Danmark får et så godt sundhedsvæsen, at virksomhedsejerne rent faktisk ikke engang har lyst til at bruge forslaget her, og derfor synes vi faktisk, at i den situation, vi har i Danmark, er det et vældig godt forslag, fordi også virksomhedsejere kan være med til at tage et socialt ansvar.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Den konservative ordfører siger – sådan måtte jeg forstå det – at Det Konservative Folkeparti beklager, at det er nødvendigt at lave denne lovgivning på grund af ventelisterne, og så sidder man jo med dette spørgsmål: Jamen hvor længe regner regeringspartierne så med, at loven er

nødvendig? Hvornår er ventelisterne så langt nede, at denne lovgivning ikke er nødvendig?

Vi kan jo fra Folketingets side indføre en revisionsparagraf, så Folketinget kan tage sagen op til fornyet overvejelse. Vi skal bare have et bud fra regeringspartierne på, hvornår ventelisterne er så langt nede, at denne lovgivning ikke er nødvendigt, sådan som den konservative ordfører formulerede det.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Mit spørgsmål til den konservative ordfører skal bare gå på, om betalingen egentlig er det, der afgrø ventelisterens længde.

Betalingen afgør kun rækkefølgen på ventelisten, den skaffer jo ikke flere læger. Det kan selvfølgelig skaffe flere privathospitaler, men problemet med privathospitaler er, at de har ingen læger. De bruger bare lægerne fra det offentlige sundhedssystem, og jeg har indtryk af, at regeringen nu vil sørge for, at lægerne får betaling for at arbejde lidt mere dér, hvor de egentlig har deres arbejde. Så det er vel kun et spørgsmål om rækkefølgen på ventelisten, og det er også i sig selv asocialt. Er det ikke rigtigt?

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Til fru Sandy Brinck kan jeg sige, at vi beklager ikke lovforslaget som sådan, vi beklager bare, at det er nødvendigt at fremsætte det. Vi har overhovedet ikke noget problem med forslaget, heller ikke i den situation, hvor det ikke behøver at blive benyttet.

Til hr. Ole M. Nielsen kan jeg kun sige, at jeg forestiller mig, at når der står færre mennesker i kø foran mig, kommer jeg hurtigere i behandling, og det kan jeg kun sætte pris på.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal indrømme, at jeg blev ikke særlig meget klogere af det svar, jeg fik, for jeg har sådan set forstået, at regeringen gerne vil alt muligt unødigt administrativt bøv! og pjank til livs. Men nu kan jeg forstå, at hvis loven bare er der, men at det ikke er nødvendigt at bruge den, gør det ikke noget, og det forstår jeg ikke.

Men jeg vil egentlig godt gå videre i sporet med, om det bliver til gavn for alle. Jeg er helt enig i hr. Ole M. Niensens ræsonnement om, at det kun er et spørgsmål om rækkefølgen, og kan

den konservative ordfører ikke bekræftede, at hvis det er sådan, at forslaget skal være til gavn for alle og ikke bare skubber nogle bag nogle andre i ventelistekøen, kræver det, at man ikke tager én eneste læge eller én eneste sygeplejerske ud af det offentlige system. Og mener den konservative ordfører virkelig, at det er realistisk?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg synes nok, at den konservative ordfører har ramt hovedet på sømmet ved at konkludere, at hvis man står på en venteliste eller står i en kø og der kommer færre i køen foran en selv, har man gavn af det. Det er jo korrekt, alt andet lige.

Men problemet er jo, at forslaget lægger op til, at hr. Jensen, som ikke er omfattet af ordningen, faktisk må opleve, at der kommer flere foran ham i køen. Der er nemlig nogle, som kommer til at springe foran ham, og det er jo dét, der er problemet, og det er derfor, det er en asocial ordning. Der bliver ikke lavet noget som helst i retning af at skaffe flere læger, og det er jo det eneste, der kan sikre, at der kommer færre i køen, fordi der er flere, der kan blive behandlet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Regeringen har været med til bl.a. at sætte penge i, at der skal behandles flere mennesker på de offentlige sygehuse, og jeg startede med at sige, at det er jeg utrolig glad for at man har gjort, for det er i den retning, vi skal gå. Ingen tvivl om det. Men samtidig vil jeg dog på ingen måde forbyde private at få behandling ved siden af det offentlige system, og man kan jo f.eks. også benytte læger i udlandet.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu synes jeg, den konservative ordfører kører lidt rundt i cirkler.

Nej, der er ikke noget forbud i Danmark mod at få en behandling på et privat hospital. Men det, vi har til behandling i dag her i Folketingsalen, er spørgsmålet om, hvorvidt der fra statens side skal gives penge til at understøtte en sådan udvikling, og det synes vi ikke fra Socialdemokratiets side, vil jeg godt understrege. Det mener vi dybest set ikke er vejen frem. Vi synes faktisk, det er meget mere klogt at give nogle penge til sundhedssektoren, sådan som den

konservative ordfører også sagde, så nu kører det helt rundt for den konservative ordfører.

Men skal jeg forstå den konservative ordfører sådan, at alle de, som nu skal behandles via forsikring og via arbejdsgiverbetalt sundhedsbehandling, skal til udlandet?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har forstået, at Det Konservative Folkeparti i noget højere grad end Venstre er optaget af det danske sundhedssystem, og så vil jeg spørge: Hvis nu det her bliver en succes og kommer til at koste, lad os sige 200 mio. kr., hvorfor vil Det Konservative Folkeparti, som er så optaget af det danske sundhedssystem, så ikke kaste disse 200 mio. kr., som vi skønner provenutabet kan blive, direkte ind i det offentlige sundhedssystem? Hvorfor gør man ikke det? Hvorfor vil man gå Venstres liberalistiske vej med, at det skal ske via skattefritagelse, og at nogle skal have før andre? Hvorfor ikke give de 200 mio. kr. direkte til det offentlige sundhedssystem?

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Som udgangspunkt må vi gå ud fra, at det ikke er alle, som nu får denne mulighed for tilskud eller denne genvej til at blive behandlet, som vil blive behandlet i udlandet, og altså er der nogle, som vil træde ind foran andre på listen.

Lad mig gøre det helt konkret: Vi forestiller os, at fru Charlotte Dyremose er ansat på en dansk virksomhed og får at vide, at med den sygdom, fru Charlotte Dyremose fejler, står hun nr. 20 på ventelisten. Så bliver den nye ordning indført, og hun får en ny meddelelse om, at der er kommet tre foran hende på listen, men en af dem har valgt at blive behandlet i udlandet, så nu er hun nr. 22. Føler fru Charlotte Dyremose nu, at hun har fået en god behandling, eller føler hun bare, at hun er blevet forskelsbehandlet?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne have fru Dyremose til at bekræfte, at hr. Aage Frandsen fuldstændig har misforstået sagen. Hvis man giver 200 mio. kr. til sundhedsvæsenet, må hr. Aage Frandsen da kunne forstå, at så kan man jo i virkeligheden ikke favorisere nøglemedarbejdere. Det må hr. Aage Frandsen da fuldstændig have misforstået.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu ligger det jo klart, at dette forslag koster noget, for det kan man se af de økonomiske beregninger.

Jeg vil godt spørge, om forslaget er omfattet af den musefældeklausul, som jo ligger i finanslovaftalen mellem Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Af den fremgår det jo, at man kan ikke påtage sig ekstra udgifter, uden at alle tre partier er enige, og her har vi en udgift, der kommer næste år, så den problematik synes jeg da det kunne være rimeligt at få belyst.

Så har det også været oppe, at man vil sikre en hurtig behandling til alle borgere. Men hvad siger Det Konservative Folkeparti til Dansk Industris bilag i denne sag? De glæder sig jo netop over, at de kan bestemme, at det kun skal gælde for nogle få medarbejdere, sandsynligvis nøglemedarbejderne, og at de kan blive fri for at betale til hjemmehjælpere og rengøringspersonale, og hvad der ellers måtte være ansat af lavtlønnede i virksomhederne. Hvad siger Det Konservative Folkeparti til det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan starte med at sige til fru Sandy Brinck, at der er sandelig helt frit valg mellem, om man vil til udlandet, eller man vil behandles på en privatklinik i Danmark.

Hr. Aage Frandsen spørger, hvorfor pengene ikke skal direkte ind i sundhedssystemet. Det er da et kreativt synspunkt. Nu er det jo sådan, at regeringen har valgt at sætte 1,5 mia. kr. af til sundhedsvæsenet plus lidt løst hist og pist, og den har så også valgt at sige: Hvis virksomhederne vil være med til at tage del i ansvaret og vil være med til at betale for nogle af de behandlinger, det ellers egentlig er samfundets pligt at betale for, skal de ikke også straffes skattemæssigt. Det er jo en afvejning, og når man er i regering, er man nødt til at føre en afvejning økonomisk politik, hvor man tager højde for mere end én ting ad gangen.

Til hr. Anders Samuelson kan jeg kun sige, at jeg har svært ved at forestille mig andet, end hvis jeg er på venteliste, fordi jeg har denne fiktive sygdom, og jeg er nr. 20 på listen, og der f.eks. er fem eller 10 foran mig, der bliver behandlet et andet sted end på det hospital, hvor jeg er nr. 20 på listen – ja, så må jeg da pludselig kun være nr. 10 eller nr. 15 på listen. Det føler jeg

faktisk er positivt, for så går jeg ud fra, at jeg kommer hurtigere til.

Til hr. Ole M. Nielsen: Det er jo et spørgsmål om, at virksomhederne måske mister produktivitet. Vi siger ikke, at de ikke må gå hele vejen rundt, og det kan sådan set også være et svar til hr. Vernersen: Jeg kender flere virksomheder, der ønsker at gøre det hele vejen rundt, og jeg vil sandelig også opfordre til det, for jeg ville også selv ønske at arbejde i en virksomhed, der gør det hele vejen rundt.

Jeg har deltaget i høringer, bl.a. her på Christiansborg, om virksomhedernes sociale ansvar. Socialt ansvar er vigtigere og vigtigere og vigtigere for at kunne tiltrække god arbejdskraft, og derfor forestiller jeg mig også, at man vil gøre det hele vejen rundt. Men der er visse problemer med hensyn til at sige »alle«, for hvem er det? Er det også den student, der arbejder to timer om ugen f.eks.? Den slags problemstillinger findes.

Kl. 16.00

Så er der én ting, der ikke har været nævnt. Det er jo ikke kun et spørgsmål, om virksomheden vil betale for alle eller kun for nogle. Det kan også være et spørgsmål om, at virksomheden slet ikke vil betale for nogen overhovedet, og så synes vi, det trods alt er bedre at hjælpe med at fjerne noget af ventelisten end slet ingenting af ventelisten.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er der fire indtegnede, og derefter ønsker formanden at gå videre i rækkefølgen.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Man kan vel sige, at det ikke er overraskende at få et svar i stil med det, som jeg fik på mit spørgsmål, men det kan da ikke være rigtigt, at den konservative ordfører ikke kan sætte tingene op i en lidt større sammenhæng.

Når den konservative ordfører har medgivet – sådan har jeg forstået det – at det ikke er et krav, at alle, som får dette tilskud via lovforslaget, skal behandles i udlandet, må vi gå ud fra, at de, der ikke bliver behandlet i udlandet, kommer til at optage kapacitet herhjemme. Det kan godt være, at de ikke optager kapacitet på de offentlige sygehuse, men i det omfang, kapaciteten så skal udvides i den private sektor, må det alt andet lige betyde, at kapaciteten bliver mindre i det offentlige sygehusvæsen. Derfor bliver effekten, at fru Charlotte Dyremose i stedet for

at stå som nr. 20 kommer til at stå som nr. 22 eller 23, og det er dét, der er problemstillingen.

I øvrigt: Hvorfor kunne studenten egentlig ikke også være omfattet af forslaget? Hvad var egentlig argumentet for, at han ikke skulle være det?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Mit første spørgsmål var: De 5-10 stykker, der blev fjernet fra ventelisten foran den aktuelle medarbejder, hvor skal de behandles? Det kan da kun blive i udlandet, for herhjemme formoder jeg da, at vi udnytter lægerne fuldt ud, i hvert fald efter den engangsindsprøjtning på 1½ mia. kr., som sygehusvæsenet skal have.

At mange arbejdsgivere skulle være villige, tror jeg faktisk er rigtigt. Der er sikkert mange arbejdsgivere, der godt vil være med, og så må jeg bare spørge: Jamen hvorfor så ikke nøjes med dem? Hvorfor ikke bare sige: O.k., lad dem, der er villige til at lade ordningen gælde for alle medarbejdere, være med.

Så er jeg nok ikke helt enig med hr. Anders Samuelsen om, at ordningen også godt kunne gælde for studenten, som arbejder et par timer om ugen. Man må kunne lave en begrænsning, det kunne jeg godt gå med til, så var jeg nok til at købe. Hvis vi kunne begrænse det til, at det kun var folk, der mindst havde været ansat i et par måneder og mindst arbejdede halvtids eller noget i den retning, som kunne være med, synes jeg, det var til at leve med, selv om jeg godt kan forstå, at der kunne være nogle sociale betænkeligheder, fordi nogle af de deltidsansatte måske er socialt udsatte. Men jeg tror faktisk, vi kunne mødes, hvis vi kunne lave en sådan deal.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror, det er nødvendigt at vælge mellem den tolkning, jeg giver, eller den tolkning, hr. Ole M. Nielsen giver.

Hr. Ole M. Nielsen har en tolkning, der går ud på, at Det Konservative Folkeparti er lige så liberalistisk og lige så markedsorienteret som partiet Venstre, mens min tolkning er, at Det Konservative Folkeparti er mindre orienteret i den retning. Der er de to valgmuligheder, og jeg synes, at Det Konservative Folkepartis for sin egen skyld skal vælge min tolkning. Men det er op til fru Charlotte Dyremose.

Med hensyn til afgrænsning kan man lave masser af afgrænsninger. ATP er et glimrende

eksempel. Man kan lave mange afgrænsninger, så det kan ikke være rigtigt, at man ikke kan lave en anden ordning end den, som er foreslået.

Til allersidst synes jeg, og hr. Jens Peter Vernersen kan nok udbygge det, at det er et interessant spørgsmål om musefældeklousulen. Det kan godt være, det er lidt unfair over for fru Charlotte Dyremose, men så må vi regne med, at ministeren kan svare bagefter: Kan man overhovedet give mere ud, end der er lagt op til i lovforslaget? Kan man gøre det?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det, hr. Aage Frandsen sluttede med, var faktisk det, jeg ville være begyndt med.

Det er jo rimeligt at få afklaret, om man kan påtage sig ekstra udgifter, efter at man har lavet et finanslovforlig mellem Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti. Hvis det er sådan, at ministeren eller ordføreren ikke kan svare her, er det selvfølgelig et spørgsmål, der må stilles i udvalget. Sådan må det jo være.

Kl. 16.05

Lad mig så vende mig til noget helt andet. Fru Charlotte Dyremose gav udtryk for, at hun gerne ville gå hele vejen rundt og sikre, at alle blev omfattet af denne ordning, men så er det jo virkelig underligt at fremsætte et lovforslag, som netop ikke når det mål, fordi man kan lade være med at gå hele vejen rundt. Hvis jeg ville gå hele vejen rundt med et sådant forslag, kunne jeg da ikke drømme om, at der skulle være mulighed for den selektion, der her er tale om. Jeg ville gøre det anderledes, jeg ville gøre det på samme måde som med forslaget om alkoholafvænnings i sin tid.

Lad mig også sige, at forslaget trækker helt bestemt i den modsatte retning, fordi man forringer ordningen vedrørende alkoholafvænnings, hvor den hidtil gældende lov giver alle mulighed for det. Nu kan man også vælge dér, præcis på samme måde som på sygdomsområdet, og det synes jeg er tankevækkende.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan kun gentage, at hvis jeg er nr. 20 på listen, og der forsvinder 10 fra listen, er jeg kun nr. 10, og det vil jeg være glad for.

Med hensyn til om studenten skal være omfattet eller ikke omfattet, har jeg absolut ingen problemer med, at studenten er omfattet, for det vil jeg da kun synes giver virksomheden en god

profil. Men det var blot for at illustrere problematikken med afgrænsningen, så lad os alle sammen endelig opfordre virksomhederne til også at tage studenten med i ordningen.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så er vi tilbage i ordførerrækken, og det er hr. Aage Frandsen.

Aage Frandsen (SF):

Det er jo en tilbagevendende diskussion i forbindelse med en række lovforslag, hvor man vil tilgodese bestemte formål, i hvilket omfang man via skattesystemet skal anspore nogle til at gøre noget bestemt.

Vi er altid meget bekymrede for, at der hver eneste gang, et eller andet problem skal løses, skal gives en skattelettelse som gulerod, for at det bliver løst. Derfor er vi som udgangspunkt altid imod, når det siges, at man skal kunne fratrække udgifter, som ikke er nødvendige, for at kunne forhøje sin indtægt.

Da vi i sin tid trods alt støttede tanken om, at man i forbindelse med alkoholfævnning kunne gøre det, skete det ud fra, at netop den form for behandling var en behandling, man kunne fremvise resultater af, og som først og fremmest foregik uden for det officielle sundhedssystem. Det kunne siges, at man kun i meget begrænset omfang rørte ved det traditionelle sundhedssystem, og derfor kunne vi lige netop sige ja til det og støttede det i sin tid.

Oprindeligt var det et forslag, der kom fra Folketingets højre side, og som vi støttede og også fik regeringens tilslutning til. Men for os var det dengang helt afgørende, at der var tale om et lighedsprincip, at alle kunne få den pågældende skattebegunstigelse i forbindelse med, at man fik tildelt et pengebeløb til betaling af afvænnin-gen.

Når vi ser på det foreliggende forslag, er det i modstrid med det lighedsprincip, som vi er tilhængere af. Det er også i modstrid med det grundlæggende princip, vi går ind for, nemlig at man ikke skal bruge skattesystemet til at løse en hel masse problemer. Det er bedre at give penge via fordøren end at gøre det ad bagdøren.

Forslaget her vil medføre, som det allerede er blevet fremhævet, at man inden for sundhedssystemet får A-mennesker, som virksomhederne synes er berettigede til at få en behandling, B-mennesker, som teoretisk set kunne blive omfattet af ordningen, og C-mennesker, som er uden for arbejdsmarkedet, og som overhovedet aldrig

kan komme ind under ordningen. Det er et ulighedsprincip, som vi klart er imod, og vi vil derfor også afvise forslaget. Det er i alle henseender til det værre. Man indskrænker noget, vi ikke ønsker at indskrænke, og man udvider noget, vi ikke ønsker at udvide.

Så er det i øvrigt interessant, som det allerede har været fremdraget i debatten, at forslaget, efter hvad regeringen selv siger, skulle være overflødigt om nogle år – ikke den del, der vedrører alkoholfævnning, men en række af de sygdomsbehandlinger af mere traditionel art, som forslaget omhandler.

I øvrigt er der andre sygdomsbehandlinger, som regeringen slet ikke har givet garanti for. Regeringen taler om, at nu vil den give en garanti, og den kaster 1,5 mia. kr. ud. Men så trækker den en del af beløbet tilbage, og så er det jo slet, slet ikke alle sygdomme, der er behandlingsgaranti for. Det er nogle bestemte sygdomme, man favoriserer, og en række sygdomme er ikke medtaget.

Kl. 16.10

Vi afviser altså klart forslaget og vil sige, at hvis man endelig skulle bruge provenutabet, kunne man bruge det langt mere fornuftigt og målrettet i en sundhedspolitisk indsats.

Anders Samuelson (RV):

Først og fremmest vil jeg sige, at et forslag som det, vi behandler her, kunne man måske forsvare at fremsætte som en del af en opposition med henvisning til, at man ikke har ansvaret for hele sundhedsvæsenet, netop fordi man sidder i opposition og derfor ikke kan løse alle problemstillingerne. Men så kunne man jo tage fat i et enkelt område, måske endda lige præcis et område, hvor ens egne kernevælgere hører til, eller hvor ens egne interesserer kunne drive én.

Men når man sidder i regering og klart og tydeligt signalerer, at man bakker principperne for det danske sundhedsvæsen op, og man sidder med ansvaret og altså ikke længere er en del af en ansvarsfri opposition, hører et sådant forslag ingen steder hjemme. Så bør man først og fremmest, ja, faktisk udelukkende koncentrere sig om at sikre, at lighedsprincipperne i det danske sundhedsvæsen kommer til at gælde for alle og ikke kun for enkelte udvalgte.

Det er på alle måder en rigtig dårlig sag, ikke mindst når man sidder i regering, og ikke mindst når man har som udgangspunkt, at man faktisk bakker op om det sundhedsvæsen, vi har i dag, og de tanker, det bygger på. Det er også en

rigtig dårlig sag set fra et socialt synspunkt, så længe alle ikke bliver tvunget til at rejse til udlandet, hvis de benytter sig af ordningen.

Lad os forudsætte, at der er mulighed for, at man kan få foretaget denne behandling i Danmark, og at der er et givet antal, lad os sige 100, læger til rådighed. Hvis de for en større dels vedkommende skal operere, eller hvad de nu skal, i et privat sundhedsvæsen, bliver det altså sådan, at kapaciteten må falde i det offentlige sundhedsvæsen, og dermed bliver ventelisterne eller i hvert fald den tid, man står på venteliste til behandling, længere. Det er ikke rimeligt, og derfor afviser Det Radikale Venstre dette forslag, på trods af at vi er i opposition.

Søren Søndergaard (EL):

Da partiets ordfører ikke kan være til stede, skal jeg oplæse følgende:

Dette forslag handler, som det jo er fremgået af debatten, om at overlade det til virksomhederne at afgøre, hvem som har ret til at få en hurtig og effektiv behandling i tilfælde af sygdom eller ulykke. Det ændres derimod ikke, at vi alle sammen er med til at betale for denne behandling.

Når virksomhederne fortsat skal kunne trække udgifterne fra i skat, medens de ansatte, som får glæde af dette privilegium, ikke skal betale skat, bliver en meget stor del af udgifterne stadig betalt af fællesskabet, men alle har ikke længere samme ret til at komme i behandling. De særligt udvalgte får mulighed for at komme foran i køen, men pensionisterne, de arbejdsløse, de lavtlønnede – alle de, hvis arbejdskraft efter virksomhedsledelsernes opfattelse ikke er så meget værd, eller hvis økonomiske dækning i tilfælde af sygdom er lav – kan få lov at vente, medens de grupper, der i forvejen er privilegerede, selvfølgelig også på dette område skal have flere privilegier.

Særlig begejstrede er naturligvis forsikrings-selskaberne og privathospitalerne. Her er masser af penge at tjene, og når man tænker på de profitter, som kan trækkes ud af sundhedsvæsenet i de lande, hvor det er overladt til den private foretagsomhed, er det da også helt oplagt, at det er en liberalistisk regerings idé at skabe bedre muligheder for privatisering af og give markedskræfterne frit spil i sundhedssektoren. Konkvensen heraf vil blive, at også sundhedssektoren klasseopdeles. Der vil blive det offentlige tilbud på økonomiklasse, og så vil der være det såkaldt privatfinansierede, som vi ganske vist

alle sammen er med til at betale, på business-class.

Enhedslisten ønsker derimod at udvikle et sundhedssystem, som giver alle de samme tilbud, uanset om det er dem selv eller deres arbejdsgiver, der skal betale. Et sådant sundhedssystem skal finansieres over skatten, og derfor er Enhedslisten også imod at undtage så den ene, så den anden form for indtægt for skattebetaling. Vi vil derfor holde fast i de principper, der indtil nu har været grundlæggende i den danske skattelovgivning: For det første at alle former for indkomst er skattepligtige, og for det andet at det er uden betydning for den skattemæssige behandling, om indtægten fremtræder i form af kontanter eller i form af naturalier.

Kl. 16.15

Dette forslag medvirker til at nedbringe det offentliges skatteindtægter og overlader sygdomsbehandlingen til privat finansiering. Det vil Enhedslisten under ingen omstændigheder medvirke til.

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi har allerede været langt omkring i behandlingen af det lovforslag her. Det må jo være, fordi det er interessant, eller også bryder det med, hvad vi havde forestillet os at man egentlig kunne komme frem med i forhold til, hvad man tidligere har ment, for det er jo fuldstændig korrekt, som tidligere ordførere har beskrevet det, at det her er stik imod de principper, man angav, da man vedtog behandlingsmuligheden for alkoholafvænnning. Så det kom bag på os.

Jeg må sige, at personlig har jeg altid været bekymret for de her arbejdsgiverbetalte behandlinger, for bortset fra den uretfærdighed, urimelighed, vi her snakker om inden for den samme medarbejderkreds, er de i hvert fald ufordelagtige for dem, der slet ikke er på arbejdsmarkedet, altså de i forvejen svage stillede, som ikke har den her mulighed, som arbejdsgiverbetalt behandling giver. Alene af den grund har jeg været imod det.

Men i mit parti gik vi så ind for betaling for alkoholafvænnning, dels fordi det er et specifikt problem, dels fordi det blev generelt, at det skulle indgå i personalepolitikken, at man kunne gøre sådan.

Det, der ligger her, kan vi ikke gå ind for, men jeg har et par overvejelser:

Hvis regeringen nu skulle have flertal for det her, synes jeg egentlig, at der mangler, at det kunne være betalt af forsikrings-selskaber, altså

at man tegner en helbredsforsikring, måske som en del af kapitalpensionen osv., lod det gå den vej rundt; altså stadig væk, hvis det var en generel ordning, så synes jeg, det var den måde, det skulle være på.

En anden ting, som er sådan en slags mellemting, kunne være, at virksomheder kunne vælge, hvis det ikke var generelle ordninger, at betale for behandling af en medarbejder og ikke have ret til fradrag i skatten, altså betale det af egenkapitalen for nu at sige det på den måde. Til gengæld skulle medarbejderen heller ikke beskattes af beløbet. Det er, synes jeg, en middelløsning i forhold til det, der ligger her.

Men det var bare nogle overvejelser. Vi regner ikke med at stemme for det forslag her, så skal der laves rigtig meget om på det, og det anser vi vel ikke for sandsynligt. Men hvis det skulle være generelt, synes vi, at så kunne der godt strikkes lidt mere på betingelserne.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu nævner hr. Ole M. Nielsen forsikringsselskaberne som en mulighed, man kunne udvide med. Så vil jeg blot spørge, om hr. Ole M. Nielsen kan bekræfte, at en af de ting, som regeringen også helt specifikt har taget ud til forskel fra alkoholafvænningsen, er, at fagforeninger og pensionskasser altså med det her lovforslag heller ikke har mulighed for at tilbyde sygdomsbehandling. Jeg vil godt have, at hr. Ole M. Nielsen bekræfter det, men jeg vil også godt høre Kristeligt Folkepartis stillingtagen til, at man helt specifikt har taget lige nøjagtig disse grupper ud.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen det er vistnok korrekt, og det kan jeg ikke støtte. Jeg har egentlig ikke hæftet mig ved det, for jeg må indrømme, at da jeg så, hvad det her handlede om, kom jeg lidt let om ved at finde ud af, at det her skulle jeg afvise. Så er det ikke altid, man får tid til at læse så grundigt på det hele, men jeg tænker, at det, fru Brinck siger, er rigtigt.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst sige tak for mange positive bemærkninger til nærværende lovforslag. Jeg er selvsagt helt opmærksom på, at der er mange spørgsmål i dette forslag, som påkalder sig en grundigere behandling i Folketingets Skatteudvalg.

Derfor vil jeg også gøre mine bemærkninger her rimelig korte. Jeg synes, at de synspunkter, vi har fået, meget klart tilkendegiver, hvad det er for nogle holdninger, som de enkelte partier har.

Kl. 16.20

Allerførst var der en diskussion, som gik på, om det her er noget, der indskrænker, og det synes jeg er en diskussion værd. Som sagt er der jo ikke voldsomt meget erfaring på dette felt, men der er på ét område: Der er på alkoholområdet en vis erfaring. Og den erfaring tilsiger i hvert fald mig – den research, jeg har lavet, det indtryk, jeg har, for nu ikke at være alt for præcis – at omfanget af arbejdsgiverbetalte alkoholbehandlinger er steget i de senere år. Jeg mener, dette tilskrives, ikke lovændringen fra 1999, men derimod en generel udvikling i samfundet med større fokus på alkoholproblemer.

Arbejdsgiveren betaler næsten altid direkte for behandlingerne og ikke via forsikringsordninger. Dette skyldes måske kravet om, at forsikringsordninger skal gælde for alle medarbejdere, og at mange arbejdsgivere så siger, jamen altså det er bedre for virksomheden at betale direkte.

Hvis denne tese, som jeg tror er meget mere end en tese, holder stik, er dette forslag fremmende for en positiv udvikling, for et større socialt medansvar på arbejdspladserne.

Jeg synes i hvert fald, det er et tema, som vi har behov for alle sammen og helt uden malice og ideologi, og hvad ved jeg, at få dyrket lidt nærmere. Det er den opfattelse, der blev bibragt mig, og derfor synes jeg, det er nyttigt at spørge: Hvor står det skrevet, at en kollektiv ordning nødvendigvis betyder, at flere kommer med? Det kan jo være, at flere melder fra – med flere mener jeg antallet af virksomheder – og siger, jamen hvis vi skal betale for alle sammen på én gang, så holder vi os fra det; hvis det er sådan, som vi fornemmer det er nu på alkoholpolitikens område, at man alligevel betaler direkte for Pedersen, der har et problem.

Jeg siger bare, at man skal være lidt varsom med at stå og sige, at det her er et indskrænkende forslag på alkoholområdet, og man skal i hvert tilfælde ikke sige, at det er det på de øvrige områder. For hver gang man laver et nyt tiltag, hvor man sikrer flere muligheder for sygdomsbehandling, ja, så er det efter min opfattelse et fremskridt.

Derudover har jeg altså svært ved at forstå, at hvis en arbejdsgiver, det være sig en privat eller

en kommunal, hjælper fru Pedersen eller hr. Hansen med det dårlige knæ, løser et problem for fru Pedersen og hr. Hansen, løser et problem for arbejdspladsen, løser et problem med hensyn til ventelisterne, der bliver kortere, at man så i den situation fra samfundets side skulle beskutte fru Pedersen og hr. Hansen. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå logikken i. Man løser rent faktisk et problem for samfundet, for medarbejderen, for virksomheden, for alle, og så skal man straffes. Det har jeg svært ved at se logikken i.

Men her kan der – det indrømmer jeg gerne – være en ideologisk forskel. Der kan være nogle, der har en anden opfattelse ud fra et mere ideologisk synspunkt, og det skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i. Jeg er selvfølgelig også helt på det rene med, at den socialdemokratiske ordfører, fru Sandy Brinck, mener, at når flere får det bedre, får bedre muligheder, så er det ikke noget, som Socialdemokratiet nødvendigvis støtter, hvis ikke alle samtidig får bedre muligheder. Selv om man hjælper nogle og det vil betyde en fordel for en gruppe i samfundet, og selv om man ser for sig, at her er et fremskridt for nogle, siger man alligevel nej, fordi det ikke gælder for alle.

Det er jo en fair måde at tænke på, sådan har Socialdemokratiet jo tænkt i mange, mange år, f.eks. på uddannelsesområdet, vi skal alle være lige, der må ikke være nogen forskelsbehandling osv., osv. Det er jo en ideologisk forskellighed, synes jeg. Uanset om man jo altså med det her forslag kan sige, at det kan være godt for truckføreren, for kassedamen, for ham eller hende, der sidder ved den moderne svejsemaskine, siger vi alligevel nej til det, fordi det ikke er godt for alle sammen, det er ikke godt for hele den danske befolkning.

Kl. 16.25

Det er jo en tankegang, man kan have, og det synes jeg er fair nok. Det er jo en ideologisk holdning, som Socialdemokratiet har haft gennem mange, mange år. At den nu også har smittet af på Det Radikale Venstre, undrer mig lidt, men o.k., det må vi jo så tage ad notam.

Jeg vil gerne takke for bemærkningerne fra fru Colette Brix, som jo har ganske ret i, at et sådant lovforslag naturligvis må være præget af den nyskabelse, der ligger i det. Jeg ved ikke, om man ligefrem skal kalde det en forsøgsordning, men i hvert fald er det jo at bevæge sig ud på et nyt område på en måde, som vi ikke har gjort det tidligere. Det er klart, at vi vil følge denne

sag med stor opmærksomhed, og det tror jeg alle vil gøre.

Så skal jeg blot sige til sidst, at jeg også hæftede mig ved hr. Ole M. Niensens bemærkninger om, at det jo godt kunne være, at det måske alligevel ikke var hensigtsmæssigt, at det omfattede alle, altså der kunne være deltidsansatte, der kunne være en række andre grupper.

Når hr. Aage Frandsen mener, at de penge, der anvendes her, kunne være anvendt bedre, har jeg selvfølgelig også fuld respekt for det standpunkt, det er klart. Det kan vi jo have forskellige opfattelser af.

Vi tror imidlertid på, at der her tages et initiativ, som fremmer en udvikling på arbejdspladserne, som sikrer, at vi undgår de efter min opfattelse kedelige historier fra det virkelige liv, hvor fru Jensen ved X Kommune eller hr. Pedersen ved Y Kommune eller på en arbejdsplads bliver beskattet, fordi arbejdsgiveren, hvad enten det var den private eller den offentlige, var så formastelig at hjælpe hende og arbejdspladsen og samfundet med et problem.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved godt, at når man bruger ordet ideologisk, er det nedsættende.

Det er netop ideologisk, når skatteministeren argumenterer for, at virksomheden selv skal udvælge sine nøglemedarbejdere. Det er i høj grad ideologisk, når man siger: Virksomheden ved bedst. Man tager dem ud, som man synes, man nødvendig vil undvære.

Det er det, der sker, og derfor forstår jeg heller ikke, hvad det var for noget i skatteministerens argumentation med, at man i øjeblikket, når det drejer sig om alkoholbehandling, giver pengene direkte til virksomheden, og at det, sådan som det er i øjeblikket, er en hindring, at man så skal give til alle. Hvad er det så, man fra skatteministerens side mener sker, hvis nu man siger: Nu kan virksomheden selv vælge nøglemedarbejderen ud? Man kan sige, at direktøren og nogle ledende medarbejdere kan få behandlingen, men derimod er det klart, at man ikke giver behandlingen til rengøringskonen. Hun kan bare skiftes ud. Hvad er det, der i det forslag skulle fremme et eller andet i den forbindelse? Undtagen at der sker det, at hende dér fru Jensen ikke får behandlingen.

Skatteministeren talte om forskelsbehandling her til sidst, men man laver jo forskelsbehandling mellem direktør von et eller andet eller hr.

Pedersen, eller hvad han hedder, og så rengøringskone fru Jensen; det gør man jo i fremtiden. For virksomheden ved da, hvem det er, der skal tage fru Petersens eller fru Jensens alkoholproblem op, hvis man er rengøringskone. Det er det offentlige. Det er det offentlige, der får det problem.

Så det, Venstre gør nu via deres skatteminister, er at fremsætte noget meget ideologisk, og i den forbindelse kunne man jo godt spørge:

Hvad er det, der er sket i skatteministerens hoved, siden Venstre sammen med Det Konservative Folkeparti fremsatte et forslag i oktober måned? Hvad er der sket i ministerens hoved?

Det er ikke Skatteministeriet, tror jeg, der har rådgivet skatteministeren, for Skatteministeriet har ikke haft den opfattelse før. Hvor er rådgivningen kommet fra? Vi kan have vores tanker.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Skatteministeren har fuldstændig ret i, at Socialdemokratiet står hundrede procent fast ved, at vi skal have fri og lige adgang til sundhedsydelser, og skatteministeren kan kalde det ideologi eller værdier, eller hvad skatteministeren vil, men det er fuldstændig korrekt, det er et socialdemokratiske standpunkt, vi ikke viger fra.

Derimod blev jeg lige en lille anelse rundtosset af skatteministerens svar, fordi skatteministeren faktisk i sit svar erkender, at det her forslag er til gavn for nogle og ikke for alle. Det til trods for, at skatteministeren i sit lovforslag gør en stor dyd ud af at forklare og skrive gang på gang, at dette forslag er til gavn for alle. Det er den diskussion, vi havde tidligere, om, hvad der sker, hvis den konservative ordfører stod som nr. 20 på en venteliste og 10 foran rykkede frem. Det er sådan set den argumentation, skatteministeren selv bruger i sit forslag, og derfor forstår jeg ikke, at skatteministeren står her og erkender, at det ikke er til gavn for alle.

Men hvis vi nu forholder os til det, der står i lovforslaget, for vi bliver jo nødt til at vælge, så påstår regeringen altså, at det er til gavn for alle. Hvis vi nu tror på det, hvorfor er det så, at regeringen ikke også synes, at man skal give skattefritagelse, hvis jeg af egen privat lomme betaler til et privathospital? Hvorfor er det, at fagforeninger, pensionskasser ikke skal have lov til at give den mulighed? Hvis vi nu forholder os til

det, der står i lovforslaget, så forekommer det lidt besynderligt, at de her grupper ikke er med.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg må sige, at jeg er fuld af beundring over skatteministerens lyse sind her i dag. Skatteministeren, som står her som naturens muntre søn med et skarpsindigt blik og god hørelse og takker for de mange positive bemærkninger.

Er der ikke andet end de meget få positive bemærkninger, som gør indtryk på skatteministeren? Jeg vil gerne høre skatteministeren, om ikke skatteministeren har registreret, at der faktisk er et flertal imod forslaget, som det ligger, netop ud fra den betragtning, at det gør forskel?

Gør det ikke indtryk på skatteministeren, at meldingen fra Dansk Folkeparti var, at hvis der fortsat gøres forskel og det ikke omfatter alle, så støtter Dansk Folkeparti det ikke? Gør det ikke indtryk, at de eneste to partier, som har talt positivt om forslaget her, er de to regeringspartier?

Det må da efterlade et problem for skatteministeren. Jeg vil gerne spørge, hvad skatteministeren har tænkt sig at gøre ved det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg lagde mærke til, at ministeren gjorde meget ud af at nævne eksemplet med truckføreren, og det kunne vel også have været rengøringsassistenten eller tømreren eller smedevenden eller specialarbejderen osv.

Derfor vil jeg da godt spørge: Vil ministeren være med til eventuelt at indsætte en revisionsbestemmelse i loven, sådan så vi efter 1 år laver en undersøgelse af, hvem den har gavnet, og hvem den ikke har gavnet? Og hvis det så viser sig, at de, der har fået gavn af det her, primært er en ganske bestemt kategori, som ikke tilhører rengøringsdamen eller truckføreren eller smedevenden eller tømrersvenden, så er der en automatisk revision, hvor regeringen så kan få lov til fremlægge den for Folketinget og meddele, at den skal ophæves.

Vil ministeren være med til sådan en revision, eller var det bare sådan mere af hensyn til ideologien og de pæne bemærkninger, at disse sociale grupper blev nævnt?

Det er sådan set et konkret tilbud til ministeren, så ministeren kan vise, at han mener sit sociale sindelag alvorligt, og at det ikke bare er en lov til gavn for dem, der har mest i forvejen.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg tror, at der til tider kommer den misforståelse frem i debatten, at det dér med, at et forslag er ideologisk, skulle være noget negativt. Det er faktisk meget, meget positivt at behandle et så ideologisk forslag som det her i dag, fordi det gør, at det bliver meget, meget nemmere at se forskel på partierne.

Det er meget rart at vide, hvor det er, man præcis har Venstre, og det kommer faktisk meget tydeligt til udtryk i et sådant asocialt forslag som det her. Det gør faktisk også, at muligheden for at få Venstre ned på en sådan lidt mere naturlig størrelse stiger. Så lad os bare få mere af den slags.

Kl. 16.35

Jeg har kun ét konkret spørgsmål til skatteministeren:

Kan skatteministeren fortælle Folketinget, hvorvidt der bliver uddannet én eneste ekstra læge med det her forslag? Kommer der mere kapacitet med det her forslag?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Når vi nu kender Dansk Industris synspunkt fra dengang, vi behandlede spørgsmålet om alkoholafvænnelse, hvor Dansk Industri var meget imod, at forslaget skulle være et tilbud til alle i virksomheden, tror skatteministeren så, hvis vi tager en virksomhed som Vald. Birns Jernstøberi med 500 ansatte ude i støberiet og en ledelse, at det bliver disse folk ude i støberiet, der får den mulighed, når man i øvrigt kan få andre folk ind udefra, som får den samme uddannelse? Tror ministeren virkelig på det, når man ser på det, som Dansk Industri skriver i sin henvendelse til skatteministeren?

Så må jeg også spørge: Skatteministeren sagde, at det forslag, vi kom med, var et ideologisk forslag, men er det, som skatteministeren foreslår, ikke meget, meget ideologisk, nemlig at de eneste, som skal være omfattet, er dem, som virksomheden udvælger? Er det ikke det, der udgør forskellen mellem Venstre og De Konservative og så den anden side af Folketingssalen?

Det tror jeg faktisk at skatteministeren bliver nødt til at indrømme.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Apropos ideologiske forslag, så har vi jo ikke fået nogen forklaring på, hvad der er sket, siden

Venstre og De Konservative den 3. oktober afvigte år fremsatte beslutningsforslag nr. B 9, et forslag om styrkelse af virksomhedernes sociale ansvar gennem skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til hjerte-, kraft- og rygoperationer.

Der står i bemærkningerne:

»Da dette forslag skal ses som er forbedring af den generelle velfærd, er det vigtigt at betone, at den konkrete udformning af ordningen grundlæggende skal bygge på de samme principper som det nuværende velfærdssystem. Det vil sige, at princippet om lighed i ordningen er helt essentielt. Arbejdsgiverne kan ikke dele virksomhedens ansatte op i et A- og B-hold, således at kun enkelte medarbejdere omfattes af ordningen. Ordningen på den enkelte arbejdsplads skal således omfatte alle medarbejdere eller ingen.«

Det mente Venstre og De Konservative i oktober måned.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu brugte vi jo ordet ideologi. Så faldt det mig ind, da jeg hørte kritikken af forslaget – og det er sådan set mere møntet på kritikerne end på nogen andre – at jeg sådan forsøgte at sige, at jeg selvfølgelig accepterer, at nogle har en ideologisk indgangsvinkel til dette her, men i mit svar startede jeg faktisk med at understrege, at hvis vi nu lægger dette ideologiske væk og prøver at se på, hvordan udviklingen rent faktisk har været, så er det ikke sikkert, at vi ville kunne få en så ideologisk engageret diskussion, som man ellers ville kunne få.

For i virkeligheden er det, som er kernen i de indlæg, der nu har været – og jeg skal ikke forlænge denne her debat, men bare svare på det, som jeg ser som kernen i det, der har været af indlæg – at det efter nogles opfattelse er helt forkert at hjælpe nogle, hvis ikke man kan hjælpe alle. Hvis ikke man kan hjælpe alle, skal vi hellere lade være med at hjælpe nogen. Og hvis det er indstillingen, er der selvfølgelig en forskel på de holdninger, som har været præsenteret her i dag.

Kl. 16.40

Nu tror jeg ikke, vi behøver – og skal slet ikke – tale os længere fra hinanden end højst nødvendigt. Jeg føler mig i virkeligheden overbevist om, at vi med en portion sund fornuft og en fordragelig snak i udvalget vil kunne finde et fornuftigt resultat, og derfor kan jeg heller ikke foruddiskontere, hvordan det endelige resultat vil blive. Men jeg betragter den debat, som vi har

haft i dag, som en første behandling – hvad den jo også er – hvor vi har tilkendegivet nogle principielle standpunkter, men det er absolut ikke en behandling, som ikke giver mulighed for, at vi kan samles om et fornuftigt forslag. Det ser jeg frem til, og derfor håber jeg på, at vi får en positiv udvalgsbehandling.

Den fg. formand (Grete Schodts):

Så går vi over til sidste runde af korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Da jeg ikke fik noget svar fra ministeren om, hvorvidt der kom øget kapacitet med det her forslag, går jeg ud fra, at det kan jeg tage som et udtryk for, at der ikke kommer øget kapacitet. Og så er vi faktisk fremme ved kernen i, hvorfor det her er et meget ideologisk forslag, og et ideologisk forslag i den forkerte retning i forhold til, hvad Det Radikale Venstre står for. For det er nemlig ikke, som ministeren prøver at gøre det til, et spørgsmål om, at hvis man vil hjælpe nogle, må man ikke gøre det, hvis man ikke kan hjælpe alle. Det er ikke det, der er spørgsmålet.

Spørgsmålet er, at det ikke er særlig sagligt at gå ind og hjælpe nogle, hvis det specifikt og målrettet er på bekostning af alle andre. Og det er det, når man ikke øger kapaciteten samtidig. Sådan er det bare. Og det er det, der er konklusionen. Det, der er problemet med det her forslag, er, at man hjælper nogle på bekostning af andre, fordi man ikke øger kapaciteten samtidig. Det er problemet.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ministeren sagde, at han ikke ønskede at forlænge debatten. Det sagde han også, da han indledte sit første indlæg. Men det holdt han nu ikke; det blev faktisk så langt, at jeg gik hen og faldt af, så jeg hørte ikke de sidste minutter. Jeg var kun med de første 2 minutter. Men jeg har sådan set ikke noget imod at forlænge debatten, indtil jeg får et svar af ministeren på, hvad der er sket siden oktober måned til nu.

Det var jo nemlig også et ideologisk forslag dengang, hvor man tilkendegav noget om, at der skulle lighed, at man ikke skulle opdele medarbejderne i A- og B-hold osv. Nu er det jo altså en anden ideologi, og det er jo ikke så lidt at skifte ideologi. Vi politikere kan nok sådan skifte holdning i nogle detailsager, når vi bliver

overbevist om, at nogle andre har set noget af sandheden, som vi ikke selv har set. Men så markante skift som det her må jeg indrømme at jeg synes forlanger en forklaring.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Ideologi er jo sådan et sammenhængende – forhåbentlig i hvert fald – sæt af holdninger, man har. Og jeg går ud fra, at regeringens lovforslag af forskellig art og skatteministerens lovforslag er præget af et sæt af holdninger. Derfor er det selvfølgelig også ideologisk, for det, vi har med at gøre her, er, at vi har en samlet mængde penge og en samlet mængde kapacitet. Det kan vi vælge at bruge på forskellig vis.

Det, som skatteministeren mener er ideologisk, er at sige, at alle skal være ligestillet – ja, det er ideologisk.

Det er også ideologisk at sige, at de, som andre synes har fortjent noget, skal have før andre, og så har vi nok en fornemmelse af, at det er direktøren frem for rengøringskonen, der får.

Derfor vil jeg godt spørge skatteministeren: Hvad er det, der gør, at man mener, at der ved det her forslag skulle blive flere, der kan blive behandlet, i forhold til at regeringen jo i forvejen sætter 1½ mia. kr. af? Er det, fordi man ikke selv tror på det, eller er det, fordi man bare vil gennemføre det, fordi f.eks. Dansk Industri har ønsket det?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil sådan set godt takke skatteministeren, fordi ministeren nu to gange har erkendt, at dette lovforslag er til gavn for nogle, men ikke for alle. Men må jeg så blot anbefale, at man skriver bemærkningerne til lovforslaget om, hvor der gang på gang står – godt nok helt udokumenteret – at lovforslaget er til gavn for alle.

Så siger ministeren i sit svar: Hvis man nu lægger ideologien væk og ser på, hvordan udviklingen har været. Jamen i skatteministerens eget lovforslag står der udtrykkeligt, at det ved man ikke noget om. Man mangler statistik. Derfor bruger man ord som »stor usikkerhed i skønnene«. Man mangler statistik, så hvis vi skal vide noget om udviklingen, skal ministeren gå op og sige, at ministeren er parat til at lave en indberetningspligt, fuldstændig som der er med hensyn til alle mulige andre personalegoder. Det synes vi principielt ville være ganske fornuftigt. Så har man noget at budgettere ud fra, så ved vi

lidt om, hvor mange penge der ryger ud. Så ved vi også noget om, hvem det er, der får dem. Men det kan være, at det er der, hunden ligger begravet.

Men tak, fordi erkendelsen også er nået til skatteministeren. Det her er kun til gavn for nogle og ikke for alle.

Kl. 16.45.

(Kort bemærkning):

Colette L. Brix (DF):

Jeg vil da også gerne have lov at sige tak til skatteministeren, og jeg er da helt fuldstændig overbevist om, at det her forslag ikke er blevet til i ond tro eller ond mening. Det er jeg helt sikker på.

Men er der noget her, der er svært, så er det at gå ind og lovgive netop på det område, der har noget med sygdom at gøre. Og jeg synes, at vi skal arbejde lidt med det, fordi der også er nogle gode ting i det. Vi skal ikke bare forkaste det hele, men der skal arbejdes grundigt med det. Og jeg tror, at vi må få skatteministeren i tale, sætte os ned og så finde ud af det her face to face. Det synes jeg alligevel måske, at det er værd. For hvis vi kan få folk behandlet noget hurtigere, end tilfældet er i dag, og vi kan få de mennesker ind, som virkelig er syge, hvis vi herindefra kan gøre et og andet, så synes jeg ikke, vi bare skal forkaste det.

Men det er rigtigt, at som det er nu, tror jeg ikke, det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning):

Søren Søndergaard (EL):

Nu synes jeg jo egentlig selv, at jeg kom med sådan et venligt tilbud og næsten et kompromisforslag til ministeren til, hvordan vi ligesom kunne få det her løst i mindelighed, sådan at det ville blive helt klart, at ministeren efter kort tid kunne dokumentere, at det her jo er møntet på rengøringsdamen og truckføreren osv. og ikke på direktøren, som af en eller anden mærkelig grund er nævnt i fremsættelsen sammen med folk, der er tilknyttet virksomheden, revisorer og andre. Men o.k., jeg håber selvfølgelig, at ministeren vil tage positivt imod det. Hvis ministeren skal have lidt betænkningstid, o.k., så får ministeren lidt betænkningstid.

Det, der så kalder mig herop, er ministerens superideologiske besvarelser, hvor vi får at vide,

at vi er nogle, der ikke vil have, at nogle skal have det godt, hvis ikke alle får det godt. Men hvis det ligesom er udgangspunktet for ministerens forståelse af verden, kan vi så forestille os flere forslag fra skatteministeren, der går i den retning, altså f.eks. i retning af at arbejdsgiverne skal have lov til at give nogle medarbejdere en ferierejse, der ikke skal beskattes, eller give dem bil, der ikke skal beskattes, eller alle mulige andre ting? Er det dét udgangspunkt, som ministeren har, for så synes jeg lige så godt, vi kan få det afklaret her først i regeringsperioden, så vi kan se frem til alle de muntre forslag, som kommer.

(Kort bemærkning):

Jacob Buksti (S):

Jeg er stadig væk en stor beundrer af skatteministerens lyse sind og tro på, at det er muligt at nå løsninger.

Jeg forstod det sådan, at skatteministeren troede på, at det skulle vi nok finde ud af. Jeg er glad for, at fru Colette Brix bekræftede, at Dansk Folkeparti ikke støtter forslaget, som det ligger nu. Og jeg forstod det sådan, at uenigheden præcis var på det punkt, som skatteministeren har gjort til et stort ideologisk felttog her i dag, nemlig om, hvorvidt det er essentielt, at det skal omfatte alle eller ej. Altså at det er det standpunkt, som Venstre og De Konservative havde så sent som i oktober og ikke har længere, som er det, man skal tilbage til.

Derfor vil jeg bare spørge skatteministeren, om det virkelig er sådan, at skatteministeren tror på, at skatteministeren er i stand til at levere en indrømmelse, som siger, at det omfatter alle. For hvis ikke skatteministeren er det, så hører jeg Dansk Folkeparti sådan, at så er der sådan set ikke så meget at snakke om.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 99: Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven, aktieavancebeskatningsloven, ligningsloven, personskatteloven, selskabsskatteloven, virksomhedsskatteloven og andre skattelove. (Strukturtilpasninger m.v. og lempelse af tabs- og underskudsregler).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 7/2 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kl. 16.50

Forhandling

Peter Christensen (V):

Vi har her med strukturændringer at gøre, som i al sin enkelthed går ud på, at det skal være lettere at være erhvervsdrivende. Der skal være lidt mindre bureaukrati, og det skal motivere folk til at yde en ekstra indsats. Derfor er vi meget positive over for forslaget, der vil gavne konkurrenceevnen og få flere i arbejde.

Mange af disse 16 forslag, som lovforslaget indeholder, er strukturtilpasninger, og også den tidligere regering har afgivet løfte omkring nogle af dem. Erhvervslivet har derfor forventet disse ændringer, og selvfølgelig vil Venstre gerne tilpasse skattelovgivningen, så den også på trods af skattetryk kan håndteres praktisk og smidigt.

Der vil komme et provenutab på dette forslag, men i flere af tilfældene har der været tale om skatteindtægter, som begrænser erhvervslivet i helt utilsigtet grad. Derfor er lettelserne yderst fornuftige, og set fra statens side kan man sige, at pengene virkelig er givet godt ud.

Forslaget indeholder en række moderniseringer, omstruktureringer og ikke mindst forenklinger, der mindsker det bureaukratiske bøv l i såvel det offentlige som i erhvervslivet. Det er med glæde, at Venstre støtter forslaget, og vi glæder os over de positive resultater, som dette forslag vil føre med sig.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Venstres ordfører sagde i sin indledning, at man glædede sig over forslaget, og at det, det bl.a. gik ud på her, var, at det skulle give mulighed for folk, der gerne ville yde en ekstra indsats.

Hvem er det, der sådan kan yde en ekstra indsats? Er det tømrermesteren, der tænker ved sig selv: Nu går jeg lige lidt mere til den her for at få tjent nogle ekstra penge, og så får jeg en lille skattebegunstigelse? Hvem er det helt præcist, der får? Er det den produktive virksomhed, eller er det den uproduktive virksomhed i form af det holdingselskab eller passive foretagende, der får glæde af det her forslag?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Et af de vigtige elementer i det her lovforslag er jo muligheden for at udnytte et skattemæssigt underskud i en tidsmæssig ubegrænset periode.

Nu, da jeg læste det igennem eller fik det gennemgået, kunne jeg ikke helt finde ud af, hvad det ville komme til at koste. Derfor vil jeg gerne spørge Venstres ordfører, om Venstres ordfører kan oplyse, hvad den lille ændring vil komme til at koste.

Hvis Venstres ordfører ikke kan det, vil jeg godt spørge, om det så er normalt, at Venstre gennemfører lovforslag herinde i Folketinget, som bare smider borgernes skatte kroner ud til højre og venstre uden i øvrigt at vide, hvor mange der er tale om.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Jeg synes, der kom en interessant bemærkning: disse forslag vil skaffe flere i arbejde. Der er 16 forslag, der hver især stort set er begunstigende.

Men af de undersøgelser, der har været lavet omkring de her forslag, er der jo ikke nogen, der viser, at de skaffer flere i arbejde. Er Venstres ordfører ikke enig heri? Og er det ikke mere et spørgsmål om, at der er nogle virksomheder, der er glade, fordi de rent faktisk får nogle fradrag, og hvem ville ikke være glade for det.

Men det andet: Hvilket hold er der i det synspunkt med arbejdet?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg kan kun give hr. Aage Frandsen ret i, at det ikke er tømrermesteren, der har glæde af det her forslag. Men det er da produktive virksomheder, uden at vi skal ud i en lang diskussion om, hvornår en virksomhed er produktiv, og alle lettelser til erhvervslivet er med til at forbedre vilkårene og dermed også på sigt skabe flere arbejdspladser. Men et konkret svar på, hvor man-